

fløj skulle kunne prinse sig af at spare mere end den anden fløj, da jeg overhovedet ikke kan se forskel på at bruge 43 mia. kr. for meget og at bruge 47 mia. kr. for meget. Så vi kunne eventuelt give Færøerne de milliarder, de mangler – uden at blinke – vi kunne påstå, at vi ikke havde opdaget det.

Så bliver jeg spurgt om, hvad jeg så synes, og så svarer jeg jo som en relativt almindelig mand: Skal vi ikke bare rykke 50 mia. kr. ud af det her? Så er det jo i balance.

Det, der nok undrede mig mest, var den faktisk temmelig livlige diskussion, der blev bagefter over det i den sammenhæng måske lidt tåbelige spørgsmål.

Det slog mig, at det her er noget med, at der skal være gang i den, at der skal hug på samfundet, hvis vi skal tjene nogle penge. Selv Jehovas Vidner har fundet ud af, at det *koster* penge at *tjene* penge. Det læste jeg uden på Vågn Op! Jeg har faktisk selv tænkt mig at lave et blad som hr. Kai Dige Bachs. Jeg vil lave et, der hedder Slap aff!

Hvis man skulle ofre nogle penge, og hvis man skulle appellere til det folkelige og til mentalhygiejnen i samfundet, kunne man jo sige, at nu skulle vi alle sammen stå sammen, og man kunne sige, at i 1995 lægger vi os til rette, for i 1997 skal vi til at tjene penge, og da skal vi til at spare. Og guleroden er, at vi f.eks. kan sige, at 1996 er skattefrit; der skal ikke falde en øre i skat i 1996. Så kommer der virkelig hug på hjulene – men det bliver overophedet, det bliver helt vildt – og så går vi i gang i 1997. Det var en eller anden idé, jeg fik, at det kunne man måske.

Men ellers skal jeg ikke bruge Tingets tid meget længere, men blot sige, at det jo forholder sig sådan i mit privatliv, at hvis jeg skylder 100.000 kr. eller 200.000 kr. væk, så er det mit problem; men skylder jeg 1 mio. kr. eller 2 mio. kr. væk, så er det bankens og statens problem. Derfor vil jeg stemme for finansloven, da jeg kan mærke, at det er en gældssanering, vi er ude efter, og så synes jeg, vi har sat den helt rigtige kurs.

Finansministeren (Mogens Lykkeskifte):

Det har jo været en lang dags rejse mod nat, foreløbig afrundet med et lille kunstnerisk indslag fra hr. Jacob Haugaard.

Det med det skattefrie år har man jo prøvet; der er jo intet nyt under solen. Det blev afprøvet i 1969, og det er rigtigt nok, at det faktisk førte til overophedning. Men det er svært at gentage den slags eksperimenter. Jeg tror i hvert fald, det kræver nogle ekstra overvejelser.

Det har jo været en ret fredelig debat, hvor synspunkter og partimæssige markeringer har fået den plads, som sig hør og bør. Sædvanen tro har der også været indlæg fra de nordatlantiske repræsentanter. Hr. Hans-Pavia Rosing og hr. Otto Steenholdt bidrog til forståelsen for Grønlands særlige problemer.

Regeringen vedkender sig naturligvis også med finansloven for 1995 sine forpligtelser over for det grønlandske samfund, og der er da også føjet nogle ekstra elementer til råstofordningen og støtten til efterforskning.

Jeg ser frem til på regeringens vegne her i det tidlige forår at genåbne forhandlingerne med det grønlandske landsstyre om bloktilskud på grundlag af den aftale, som vi for et par år siden indgik for 1994 og 1995, og hvori det jo siges, at et sigte med den nye ordning, som vi har et udredningsarbejde i gang om, skal være, at Grønlands økonomiske afhængighed af bloktilskudene nedbringes. Men det er også klart, at med de særlige problemer, det grønlandske samfund har, er der ikke her basis for store ryk.

Jeg hørte fra hr. Otto Steenholdt nogle meldinger til regeringen om EU-aftalen og kørekorrene, som skal blive viderebragt til de ansvarlige ministre.

Johannes Martin Olsen beskæftigede sig meget naturligt med de ganske særlige problemer – og det gjorde hr. Óli Breckmann også – som det færøske samfund har været igennem og er midt i, og som vi har beskæftiget os ganske meget med her i Folketinget i det sidste par år.

Vi er naturligvis også – sådan som de færøske repræsentanter gav udtryk for – glade for, at det kunne lade sig gøre den 17. november at lave en aftale i god gensidig forståelse mellem regeringen og det færøske landsstyre, og glade for, at den aftale har fået bred opbakning her i Folketinget. Det er også klart, at regeringen vil give al mulig praktisk og politisk bistand i forbindelse med de problemer, Færøerne står med i forhold til Norge og Storbritannien.

Når jeg så vender mig til den syddanske finanslovdebat, om jeg så må sige, kan jeg jo konstatere, at fru Pia Gjellerup, hr. Bjørn Elmquist og hr. Peter Duetoft alle sammen kom med nogle meget centrale betragtninger om, at regeringens politik har bidraget afgørende til at vende stemningen i det danske samfund, og at den finanslov, vi om et øjeblik færdigbehandler, kan bidrage yderligere til den positive vending.

Hr. Thor Pedersen og fru Anne Birgitte Lundholt kvitterede for forliget og understregede, at